

ԵՐՈՒՍԱՂԷՄ ՎԵՐԱԳՏՆԵԱԼ

Մայրիներու շունչին հետ եւ հեւքն անոնց քրտնաբոյր,
Քաթամոնէն վերջ հիմա Գաղղիական բըլուրին
Ծառերն են որ բարձրաբերձ, կը պարուրեն իմ հոգին.
Մին՝ քաղաքէն արեւմուտք, միան ալ կեցած արեւելք,

Կարծես իրենց թելերուն մէջ առած են մայրաբար
Երուաղէմն արիւնոտ, որ կը հեւայ, կը հեւայ,
Բոլորովին անձանօթ տարբեր սիրտով ու սէրով
Հոն ներխուժող մարդերուն ոտքերուն տակ անուղղայ:

Հին մայրիներ քաղաքի որոնց շուքին տակ մեծցած
Ու ամրացած է հոգիս, ուր կ'երթայի ամփոփովի,
Ամէն անգամ որ կեանքի մէկ սայրասուր մըտածում
Կամ սրտիս մէջ կոտտացող վերք մը քայլերըս ուղղէր.

Այն օրերուն պատանի էի ես դեռ, ու հիմա,
Մարդ մը որ ալ մըտած է մայրամուտին հանգիստի.
Սակայն խորհուրդը նախկին մայրիներուն սրտակից
Կը յուզէ զիս, կ'ամոքէ առաջուայ պէս տակաւին:

ԱՆԵԼ